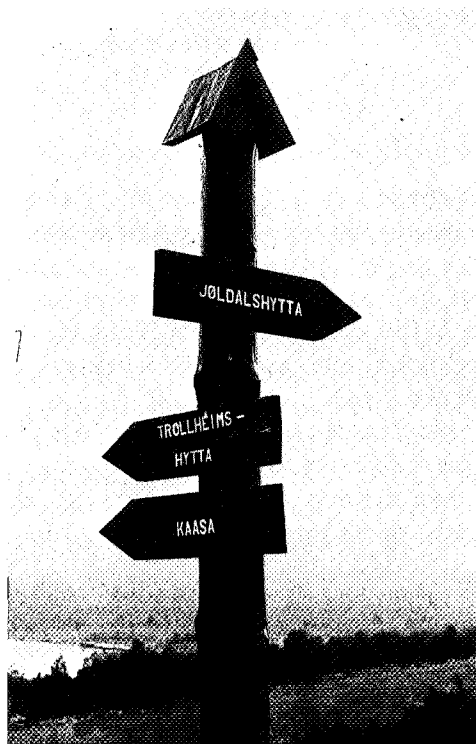

Dersom alt vi såg hadde vore ferdig molte, hadde det slett ikkje vore så verst, men det vil nok ta lang tid enno før dei siste vert mogne- om dei i det hele vert det dette året. Det er berre tvilsamt. Blåbær såg det og ut til å verte noko av, men også her er det for tidlig, då mye var grønt enno.

Ein strålande dag var det, som sagt, og tida gjekk fort. Det leid snart til kvelds, og ein måtte ta heimvegen fatt. Ein får berre håpe at været held seg slik utover i lange tider enno, så ein kan få sjansen til fleire turar i fjellet.

Om det vart noko molte? Slikt seier ein ikkje som kjent, men moltekremen på julekveldsbordet vart i allefall berga, og då får det væra som det vil med resten.

*Veiviseren utenfor Gjevilvasshytta.
God tur!*

Foto: Inge Godtland.

Dronningens Krone — 1800 meter over våren

EVA BRATHOLM

— Det er den kjente engelske fjell-mannen Slingsby som ga fjellet det navnet. Han besteg en mengde norske fjell rett etter århundreskiftet, bl.a. var han i Vinnufjella i Sunndalen. Navnet har levet på folkemunne i alle år, da kanskje mest som «dronninga», men det er først de siste årene at det er kommet med på kartet, forteller Olav Innerdal, sagnomsust vert på Innerdalshytta og klatrer i Sunndalsfjella.

En skitur til Dronningens Krone er ingen klatretur, men for en flatlandsbeboer er det bratt nok. Fra dalbunnen i Virumdalen er det ca. 1600 meter bratt opp til toppen. De første passeres gjerne med skiene på nakken opp igjennom tett krattskog, i disse dager i vakker vårprakt. Senere kommer skiene på og så er det å klistre seg inntil fjellsida på skrå og legge i veg.

Skiføret er over all forventning i disse dager, til tross for en sein vår er det imponerende med fast klisterføre i slutten av mai. Nå bør man riktignok starte i 6—7 tiden om morgenen før sola får stekt på snøen, men en deilig morgen i fjellsida er det verdt å stå opp tidlig for. Dessuten kan sola være brutal mot ansiktet utover dagen, når refleksjonen fra snøen kommer i tillegg til det skarpe solskinn.

Vinnufjellet eller Sandvikhaugen som selv ryggen heter, består heldigvis av flere plataer, men ei lang og meget bratt fjellside skal forseres. Denne «bratta» har imidlertid det til felles med andre fjellsider at en strålende utsikt venter som belønning på toppen. Fra Sandvikhaugen, som kanskje hadde fortjent et mer imponerende navn enn -haugen, kan man se utover hele Sunndalsfjella og Trollheimen.

Akkurat i det man sliter seg de siste metrene opp dukker Innerdalstårnet uventet opp i horisonten og lokker en de siste metrene opp. Da venter de kjente silhuetene under en, — Snota, Bjøråskaret, Neådalsnota, Blåhøg og i det fjerne skimtes Trollhettas to topper.

Vi er nå ca. 1600 meter over havet og adskillige over våren, men Dronningens Krone ligger fortsatt over oss. En vill og alpin krone som rager opp i himmelen. Ihvertfall så høyt opp at vindbuksa, anorakkhetta og vottene må på.

En styrkende appelsinrast gir krefter til de siste par hundre metre opp det smale bandet til toppen. Og toppen, kan det tenkes noe mer forlokkende etter mange timers stigning bratt opp. Og Dronninga skuffer ikke. Hun byr på en forreven topp, varde og til og med et par forlatte ski henslengt på det trange plataet. Visstnok en sunndaling som skriver navnet sitt på dem hver gang han er på toppen.

Fra Dronningens Krone går det rett ned i et mange hundre meter dypt juv. Og opp disse svarte og ugjestmilde fjellveggene skal det i følge Olav Innerdal være ei flott klatrerute.

—Området her er ypperlig for isklatring. Det går ei fin rute opp fra Grasdalen, over Kongen og opp til Dronningens Krone, forteller han.

Et veldig brus står opp fra juvet, det høres ut som om trolske vinder slåss om makta der nede. Men, forsøk ikke å kaste noe ned, det kommer opp igjen umiddelbart. Luftstrømmene går rundt og kaster vinden opp under toppen. En liten aerodynamisk studie kan man jo ta med seg ved siden av utsikten.

← Målet — toppen på Sunndalsfjellas kronede dronning. Et nesten uendelig stup går rett ned, og opp der skal det etter sigende være en morsom klatrerute

Foto: Eva Bratholm

Utsikten fra Dronningens Krone er bokstavelig talt himmelsk. Her ser vi utover Trollheimsfjella, innerdalen, Bjørkåskaret, Snota og i horisonten skimtes Trollhettas to topper.

Foto: Eva Bratholm.

— En utsikt, som bokstavelig talt er himmelsk, fjellpartiene i nord-vestdelen av Møre og Romsdal og det vestligste hjørnet av Sør-Trøndelag. Rett fram kneiser Stor-Kalken, uinntagelig og tiltrek-kende, ved siden av Litj-Kalken, Kaldfonna og fjellene i Øksendalen og Litjdalen, og snur man seg åpenbarer hele Trollheimen seg, — fjell så langt øyet rekker.

Etter å ha sett oss ihvertfall litt mett på utsikten forlater vi toppen og begynner på de 1600 metrene nedoverbakke som skal føre oss ned til Dalsbø i Virumdalen igjen. For en som ikke akkurat kaster seg utover bakkene med krum hals er det godt at føret er blitt såkalt «limet». Den gamle snøen gjør at det går sakte men sikkert nedover enten man vil renne fort eller ikke.

Så står man der ved inngangen til våren igjen, og slik en merkelig vår. — I år spretter bjørka mens snøen ligger langt oppover stammen. Vi tar våre klistrete ski av og begir oss ned i våren på 200 meter over havet. Men, kan ikke helt la være å kaste et blick over skuldra opp i mot den hemmelighetsfulle Dronningens Krone.

Mot Gjevilvatnet og setrene i Gjevilvassdalen. Foto: Trond Strickert.

I snöbivack under en fjällstorm

ERIK SUNDBERG

Påskan 1976 var jag med om ett äventyr som jag sent kommer att glömma. Jag blev nämligen överraskad av stormen uppe på kalfjället och tvangs att gräva ner mig ett par dygn tills fjällräddningens två man i Handöl hittade mig. Jag tror att en och annan kan ha interesse av mina erfarenheter, men jag hoppas att få komma att ha nytta av dem.

Jag skulle gå från Ljungdalen över Ljungris till Gåsenstugan. Det var praktiskt taget otänkbart att jag skulle gå fel. Om det blev dålig sikt skulle jag gå kompassgång och fångas upp av leden som går från Helags till Gåsenstugan. Allting stämde också med ett undantag: Stormen hade redan blåst upp när jag kom till leden och jag såg aldrig att jag passerade den. Och snart förstod jag att det var något som inte stämde.

Ja, vad gör en vanlig medelturist i en sådan situation? För de riktiga fjällrävarna är kanske en sådan situation en bagatell, men det är ju vi andra som kan råka illa ut. Därför måste vi tala om för varandra hur det känns, hur man skall göra och vad man inte bör göra.

Först: Hur handskas man med rädslan? Det är nog den viktigaste frågan. Kan man bara hantera sin rädsla — hantera inte undertrycka — så är det sällan någon riktig fara. För min del gjorde jag så här: Vid ett tillfälle kände jag hur mellangärdet snördes ihop av rädsla för att jag inte skulle klara mig. Reaktionen var kanske inte så märklig för jag hörde senare att det blåste över 30 sekundmeter och att temperaturen sjönk långt under nollstrecket. När jag fick den här upplevelsen ställde jag mig alldeles stilla med ryggen mot vinden och vilade mig mot stavarna. Sedan småpratade jag en lång stund med mig själv. Jag talade om för mig att situationen egentligen inte alls var farlig, att det var ganska enkelt att gräva ner sig i snön, att många människor hade gjort det osv. (Det visade sig ju också att den del av mig som talade hade alldeles rätt) När jag pratat en stund med mig själv blev jag alldeles lugn och därefter kom rädslan aldrig igen.